

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. IV. Ob siccitatem Meditationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

ione id, quod S. Basilius c. 2. constit. monast. monet; si per peccatum indefinenter debilitatus, non poteris orare, quantum poteris, teipsum coge & constanter consiste coram DEO, animum ad ipsum intendum, & ad seipsum collectum habens, & DEVS ignoscet ob id, quod non ex contemptu, sed per infirmitatem non vales, ut oportebat, cum ipso consistere. Dicat ergo cum pio Asceta l. 3. c. 16. *Hec mihi sit consolatio, libenter velle carere omni solatio humano, & si tua (O JESU) defuerit consolatio, sit mihi tua voluntas & iusta probatio pro summo solatio; non enim in perpetuum irascēris, neque in aeternum comminaberis.*

§. IV.

Tentatio IV. ob siccitatem Meditationis.

XXIV. Alphonsus Religiosus ad quotidianam meditationem obligatus fatetur suo Patri spirituali, adeo rude, & siccum ingenium se habere, ut circa nihil in meditatione discurrere cum fructu queat, atque aded præscriptam Meditationis horam plerumque inutiliter consumat. Quæritur, quomodo juvandus & consolandus sit?

Responsio.

XXV. Inprimis ei facilem quendam modum ostendi posse, Meditationem cum fructu peragendi, dicendo videlicet, Meditationem esse quasi privatam concionem, quam quisque sibi ipsi instituat, cum verè eundem cum concione publica scopum præfixum habeat, scilicet illustrationem intellectus, & motionem voluntatis; unde sicut ille Concionator utilissimè concionatur, qui doctrinam valde practicam, id est,

D

est,

est, in quotidianos usus venientem probandam sibi assumit, eamque ab initio bene declarat, seu in quo fita sit, ostendit, deinde uno vel altero apposito argumento & interdum etiam exemplo confirmat; subinde media ad illam executioni mandandam offert, & tandem brevi, sed fervente epilogo concludit; ita illam quoque Meditationem utilissimam merito censemus in qua hæc omnia cum proportione servantur; unde aliqui Meditationem in tria puncta dividunt, in quorum primo consideratur, quid agendum vel fugiendum; in secundo, cur faciendum; in tertio, quibus medijs executioni mandandum sit, & tandem affectuosum colloquium subjungitur. Alij pro simplicibus hunc modum maximè idoneum judicant, quos super quovis puncto quatuor sequentes quæstiones formandum: *quod est punctum Meditationis?* ubi breviter illud memoriâ recolitur, & actus fidei elicitus subjungitur: *quid de eo considerandum?* uti verba, actiones, circumstantiæ breviter perpenduntur: *quis fructus ex hac consideratione hauriendus?* ubi propositum virtutis alicujus exercendæ, vel vitij fugiendi, vel actionis quotidianæ rectè instituendæ concipitur: & tandem *quid cum DEO aut Sanctis super hac materia colloquendum?* ubi varij actus pij, gratulationis, gaudij, gratitudinis, doloris, humilitatis, desiderij, oblationis, postulationis eliciendi. Quæ quidem modum meditandi per tres animæ potentias à S. Ignatio traditum utpote facillimum in cujusvis potestate, etiam tempore ariditatis, esse, pulchrè Alphonsus Rodriquez p. I. tr. 5. c. 18. ostendit, modò non statim desistat à consideratione, sed cum patientia perseveret; sicut enim cum quis subit tenebricosus

aliquo

aliquod hypocaustum, principio quasi nihil videt, sed si istuc aliquamdiu moretur, perspicit, quæ in eo sunt, omnia, ita idipsum perseveranti in oratione contingit; unde meritò concludit idem Author, durationem istam & moram, ac perseverantiam præcipuum esse fructum, quem ex meditatione percipimus.

XXVI. Secundò hortetur illum, ut in amore Dei, & odio peccatorum, & omnium, quæ ad peccandum alliciunt, proficere studeat; hos quippe esse geminos fontes, ex quibus copiosa cogitandi materia ultro profluat, quis enim nescit, quàm facile sit Marti cuiquam de liberis, aut Amasio de sua Amasia cogitare, & loqui, quàm difficulter & quasi violenter à talibus cogitationibus aut locutionibus abstrahantur; quantò magis de DEO, in quo tanta perfectionum, aliarumque rerum amabilium materia, copiâque reperitur, cogitare facillimum censendum erit. Idem de affectu odij sentiendum, de quo constat, quàm pertinaciter Persona, quæ tale odium animo volvit, revolvendis injuriarum acceptarum circumstantijs, excogitandis varijs vindictæ modis, & firmissimis executionis decretis insistat, ita ut longissima interdum aliquot horarum, imò etiam dierum spatia in talibus Meditationibus absque ulla difficultate, imò cum magna voluptate consumantur; quis ergo non idem speret, facile se effecturum, si inveteratum & serium erga peccata odium concepisset?

XXVII. Tertiò eidem suadeat, ut, si discursibus longioribus vacare non possit, per actus voluntatis seu affectus pios & seria proposita doctrinæ, quam præ manibus habebat, exequendæ hunc defectum supplere conetur, atque adeò si pro doctrina humilitatis

litatis Christi imitationem v. g. proposuerit, gratulatur inprimis Christo suam tam perfectam humilitatem, gratias agat de tam pulchro exemplo relicto, offerat in signum gratitudinis omnes actus humilitatis ab ipso vel Sanctis elicitos, doleat de negligentia in studio hujus virtutis admissa, veniamque supplicet, & propositum concipiat hanc virtutem majore studio & fervore exercendi, atque ad hoc pro se alijs copiosam à DEO gratiam sedulo imploret. Ne dubitet, se non minorem ex tali exercitio fructum reportaturum, quàm alij, qui multis ambagibus & discursibus se ad tantæ virtutis exercitium assumendum excitârunt; perinde ac canis ille venaticus, qui leporem paucis passibus assecutus est, æqualem Domino fructum procuravit, quàm is, qui longo discursu fatigatus eundem cepisset.

XXVIII. Quartò suadeat, ut praxin illius ferè DEI sequatur, de quo Rodriquez p. 1. tr. 5. c. 21. fert dicere solitum; Quadraginta jam anni lapsi sunt ex quo omni possibili modo & studio conatus sum orationi assiduè vacare, ex eaque proficere; atqui tunc hoc tempore meliorem, nervosiorémque orandi modum non deprehendi, quàm illum, quo me ante DEUM Infantis instar constitui, nudi, cæci, mendicis, famelici, ab omnibus hominibus derelicti, quæ orandi rationem etiam S. Davidi placuisse, ex psalmo constat. Cum hoc ferè coincidit modus ille, quæ suadent aliqui, ut quis mendici personam assumens per varios Sanctorum choros vegetetur, & ab Angelis quidem gratiam & fervorem in laudando DEO, à Apostolis constantiam in fide, quæ verbis, quæ operibus demonstrandam, à Patriarchis & Prophetis fidei

ciam firmam erga DEUM , à Martyribus fortitudinem inter adversa , à Confessoribus profundam humilitatem & obedientiam , à Virginibus denique viduisque insignem corporis, animique puritatem emendicet. Vide, ait Gerson, quantâ patientiâ & submissione , Pauperes præ foribus Divitum panis frustulum aut obolum præstolentur : quanto affectu, corporis, oculorumque flexu , quàm miserabili voce stipem emendicent, quàm importuni instent, donec exaudiantur. Sic componat & ipse se ante ostium Magni illius Patrisfamilias, & sint oculi ejus ad Dominum DEUM directi, donec misereatur illius.

XXIX. Quintò interdum usurpandum etiam illum modum suadere poterit, quem vir quidam, qui S. Ignatio & Socijs Barcinonam tendentibus occurrens, Sarcinas eorundem bajulandas sibi deposcebat, usurpasse scribitur, dum scilicet ipsis Hospitium subeuntibus, & in diversos angulos orationis gratiâ flectentibus, etiam ipse exemplum eorum meliori, quo potuit, modo æmulatus, fixis humi poplitibus sic orabat: Domine DEUS, viri hi Sancti sunt, & ego jumentum eorum, quod illi orant, & petunt, & ego humiliter oro, petoque. Concluditque Monachus, qui hæc scripsit, virum hunc postea tam spiritualem effectum esse, ut altissimæ & extraordinariæ orationis donum fit assecutus. Simile quid legitur apud eundem Rodriquez, qui præcedens factum etiam narravit l. c. n. 5. de alio quoque Viro, qui plurimis annis non aliam orationem faciebat, quàm istam: *ut jumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.* ps. 72. ex qua oratione duo vir religiosus consecutus est, animi videlicet demissionem maximam,

ximam, & magnam cum Christo Domino familiaritatem.

XXX. Sextò si similes Modi nihil juvent, ac certè varietatis gratiâ interdum alium adhibere placebit poterit consilium P. Nicolai Lancicij arripi, & variis affectus per totam quasi horam elici, ita ut primo gratiæ agantur pro beneficijs generalibus & specialibus, quæ tum sibi, tum alijs contulit DEUS: postea dolor de peccatis particularibus simili modo eliciatur: tertio humilitatis actus ex varijs titulis & comparationibus exercentur: quarto variæ suæ necessitates corporales, & spirituales commendentur, variæque dona & gratiæ postulentur: denique pro diversis statibus & Personis etiam divina misericordia & liberalitas imploretur.

XXXI. Septimò poterit eidem suaderi, ut cum Christo ad montem Oliveti, aliâque Passionis loca conferat; ibique per agoniam, captivitatem, flagellationem &c. roget, ut integram peccatorum remissionem, invictam in adversis patientiam, perfectam voluntatis suæ conformitatem & similes virtutes largiri dignetur; qui modus rudibus vel maximè est accommodatus; nec minùs ipsi etiam Christo ob memoriam passionis acceptus.

XXXII. Octavò denique interdum per orationem vocalem ut se soletur, tempùsque illud utilitè impendat, suadere poterit; uti & S. Teresa sororis suis in itiner. c. 18. suavitè dicens: *Mentali orationi vos applicate, Carissima; si qua verò hoc facere non queat, in vocali se exercent, & lectionem spiritualem & pia cum DEO colloquia frequentet: orationis per horas elabi non sinat; nescit enim, quâ horâ sponte*

vacaturus sit (ne, quod fatuis Virginibus aliàs contingit, illi etiam eveniat) & an majus sibi onus imponere velit, etsi aliquà dulcedine temperatum. Quod consilium tantò faciliùs amplecti poterit, si orationes istas vocales per tertium orandi modum à S. Ignatio præscriptum usurpare, singulàque verba aliquamdiu ruminari voluerit; hæ enim uti propiùs ad meditationem accedunt, ita non incongruè quandoque eidem substitui possunt.

§. V.

Tentatio V. ob somnum.

XXXIII. **O** Nuphrius Frater Laicus toto die laboribus domesticis gravatus, sentit se tempore orationis vehementer ad somnum incitari, sicque multas horas inutiliter consumere; quam suam tentationem proin Confessario aperit, remediùmque sibi pro illa vincenda suppeditari petit. Quæritur, quale sit offerendum?

Responsio.

XXXIV. Primò eidem ostendat, etsi probabiliter apud ipsum talis somnus ex lassitudine corporis proveniat, tamen frequenter etiam ex diaboli cooperatione oriri, orationem omni modo impedire volentis; hinc non semel visi sunt dæmones tempore orationis collis, capitibus, aut humeris orantium insidentes, aut digitum ori inferentes, ut ad somnum his modis excitarent. Quare hoc maximè tempore illud D. Petri 1. c. 5. ante oculos haberi debet: *Fratres, Sobrii estote* (quia cibi & potùs abundantia multam etiam somno materiam subministrat) & *vigilate, quia*